

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΡΑΓΜΑΤΟ

ΑΠΟΦΑΣΗ 2575 /2022

(Αριθμός κατάθεσης ανακοπής: ΓΑΚ 60353/21-05-2014, ΑΚΔ 8507/2014)
(Αριθμός κατάθεσης δικογράφου πρόσθετων λόγων: ΓΑΚ 107274/29-11-2019,
9923/2019)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Σοφία Καραγεωργίου, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου Αθηνών και από το Γραμματέα Ολύμπιο Τριανταφύλλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 07 Ιανουαρίου 2020, για να δικάσει την υπόθεση:

ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΤΟΥΣΑΣ - ΔΙΑ ΠΡΟΣΘΕΤΩΝ ΛΟΓΩΝ
ΑΝΑΚΟΠΤΟΥΣΑΣ:

), η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου της δικηγόρου, Βίκτωρος Τσιαφορτη (ΑΜ ΔΣΑ 31580), που κατέθεσε προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘ'ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ - ΚΑΘ'ΗΣ ΟΙ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ
ΑΝΑΚΟΠΗΣ:

), η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξούσιας της δικηγόρου,

), που κατέθεσε προτάσεις.

Η ανακόπτουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 21-05-2014 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΓΑΚ 60353/21-05-2014 και ΑΚΔ 8507/2014 ανακοπής της, για τη συζήτηση της οποίας ορίστηκε αρχικά δικάσιμος η 31^η-12-2017, οπότε αναβλήθηκε για την αναγραφόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και εγγράφηκε στο πινάκιο.

Η ασκούσα πρόσθετους λόγους ανακοπής ζητεί να γίνουν δεκτοί οι πρόσθετοι λόγοι ανακοπής που άσκησε με το από 29-11-2019 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΓΑΚ 107274/29-11-2019 και ΕΑΚ 9923/2019 δικόγραφο πρόσθετων λόγων, προσδιορίστηκε για την αναγραφόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο και εγγράφηκε στο πινάκιο.

Κατά τη δημόσια συζήτηση της υπόθεσης οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως πιο πάνω αναφέρεται και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και τις προτάσεις που κατέθεσαν.

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου φέρονται προς συζήτηση: α) η από 21-05-2014 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΓΑΚ 60353/21-05-2014 και ΑΚΔ 8507/2014 ανακοπή της ανακόπτουσας κατά της καθ' ης Τραπεζικής Εταιρείας και β) οι πρόσθετοι λόγοι ανακοπής της ανακόπτουσας, που ασκήθηκαν με το από 29-11-2019 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΓΑΚ 107274/29-11-2019 και ΕΑΚ 9923/2019 δικόγραφο πρόσθετων λόγων, οι οποίοι πρέπει να συνεκδικαστούν κατ' άρθρ. 246 Κ.Πολ.Δ., καθόσον αφορούν στους ίδιους διαδίκους, υπάγονται στην ίδια διαδικασία και κατά την κρίση του Δικαστηρίου διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης ή επέρχεται μείωση των εξόδων (βλ. ΑΠ 62/2010, ΑΠ 1958/2009, ΑΠ 383/2009, ΑΠ 28/2009, ΑΠ 937/2008, ΑΠ 1815/2007, ΑΠ 1312/2007 Α' Δημοσίευση ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Σκοπός του νομοθέτη με το Ν. 4055/2012 είναι η επιτάχυνση των δικών που ανοίγονται με τις ανακοπές κατά διαταγής πληρωμής και προς τούτο θεσπίστηκε με τις ανωτέρω τροποποιήσεις ο σύντομος προσδιορισμός τους και η κατά την εκδίκασή τους εφαρμογή των κανόνων των άρθρων 643 και 591 παρ. 1 περ. α' του ΚΠολΔ ανεξάρτητα από το είδος και τη φύση της απαίτησης, και συγκεκριμένα θεσπίστηκε η προθεσμία για την κλήτευση των διαδίκων, εκτός αν ορίζεται κάτι διαφορετικό σε ειδικότερη διάταξη, να είναι τριάντα ημέρες και, αν ο διάδικος που καλείται ή κάποιος από τους ομόδικους διαμένει στο εξωτερικό ή είναι άγνωστης διαμονής, εξήντα ημέρες πριν από τη συζήτηση, και η ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 649 και 650 του ΚΠολΔ. Όμως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι με τις νέες διατάξεις του άρθρου 632 παρ. 2 του ΚΠολΔ εφαρμόζονται άνευ ετέρου οι διατάξεις των άρθρων 635 επ. του ΚΠολΔ της ειδικής διαδικασίας των διαφορών από πιστωτικούς τίτλους, ούτε ότι καθιερώνεται αυτοτελής ειδική διαδικασία, διότι τα

άρθρα 643 και 591 παρ. 1 περ. α' του ΚΠολΔ, στα οποία παραπέμπουν, ρυθμίζουν μόνο την προθεσμία κλήτευσης και τη συζήτηση στο ακροατήριο και αφήνουν αρρύθμιστα ζητήματα όπως είναι η εγγραφή στο πινάκιο, το επιτρεπτό ή μη της άσκησης ανταγωγής, η άσκηση ένδικων μέσων και η διαδικασία ενώπιον των δευτεροβάθμιων δικαστηρίων, αφού στον ΚΠολΔ υπάρχουν ειδικότερες διατάξεις στις ειδικές διαδικασίες σε σχέση με την τακτική διαδικασία, καθώς και η δυνατότητα άσκησης ανακοπής ερημοδικίας κατά απόφασης ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής για απαίτηση που δεν προέρχεται από πιστωτικό τίτλο. Εάν ο νομοθέτης επιθυμούσε να θεσπίσει τέτοιου είδους μεταβολές και να ισχύσει ανεξαιρέτως η ειδική διαδικασία των διαφορών από πιστωτικούς τίτλους σ' όλες τις ανακοπές κατά διαταγής πληρωμής ανεξάρτητα από το είδος της απαίτησης, όπως γενικά αναφέρεται στην αιτιολογική έκθεση του Ν. 4055/2012, θα το ρύθμιζε ρητά και δεν θα ανέφερε μόνο τις διατάξεις των άρθρων 643 και 591 παρ. 1 περ. α' του ΚΠολΔ με κύριο σκοπό την επιτάχυνση της εκδίκασης των εν λόγω ανακοπών. Κατά συνέπεια, η ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής εκδικάζεται κατά την τακτική διαδικασία, εκτός αν η απαίτηση για την οποία έχει εκδοθεί η διαταγή πληρωμής η εν γένει ο εκτελεστός τίτλος δικάζεται σύμφωνα με ειδική διαδικασία, οπότε και με τη διαδικασία αυτή θα εκδικαστεί και η ανακοπή, σε κάθε όμως περίπτωση με τις αποκλίσεις που εισάγουν οι διατάξεις των άρθρων 643 και 591 παρ. 1 περ. α' του ΚΠολΔ [όπως τα άρθρα αυτά (623επ., 632επ.) ίσχυαν πριν αντικατασταθούν με το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο του Ν. 4335/2015, ενόψει του άρθρου 1 άρθρου ένατου παρ. 2 του Ν. 4335/2015, που ορίζει ότι οι διατάξεις για τα ένδικα μέσα και τις ειδικές διαδικασίες των άρθρων 591-654 εφαρμόζονται για τα κατατιθέμενα από την 01-01-2016 ένδικα μέσα και αγωγές, (πρβλ. ΑΠ 337/2006 ΕλλΔνη 47.779, ΕφΑθ 2809/2007 ΕφΑΔ 2007.715, ΕφΑθ 4711/2002 ΕλλΔνη 44.528, ΜΠΠατρ 377/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΜΠρΛαμ 11/2015 ΕλλΔνη 2015.866].

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση ανακοπή και για τους λόγους που ειδικότερα εκθέτει, η ανακόπτουσα ζητεί να ακυρωθεί: α) η με αριθμό [ ] διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε δυνάμει της με αριθμό [ ] αρχικής σύμβασης δανείου για κατοικία, την από 28-07-2009 σύμβαση στεγαστικού δανείου με την οποία τροποποιήθηκε η ως άνω αρχική σύμβαση και την από 28-07-2009 πρόσθετη πράξη, η οποία αποτελεί ενιαίο σύνολο, που καταρτίστηκε ανάμεσα στην (μη διάδικο

στην παρούσα δίκη) ως δανειολήπτρια, με την εγγύηση της ανακόπτουσας και της καθ'ής η ανακοπή τραπεζική εταιρεία ως δανείστρια, με την οποία διαταγή πληρωμής η ανακόπτουσα διατάχθηκε να καταβάλει στην αιτούσα, αλληλεγγύως με την προαναφερθείσα δανειολήπτρια, το ποσό των 62.467,71€, εντόκως από 18-12-2012, ήτοι την επόμενη του κλεισίματος του λογαριασμού, πλέον επιδικασθείσας δικαστικής δαπάνης και β) η από 08-04-2014 επιταγή προς πληρωμή κάτωθι αντιγράφου του πρώτου εκτελεστού απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής, καθώς και να επιβληθούν σε βάρος της καθ'ής τα δικαστικά έξοδά της. Πρόκειται για σωρευόμενες και εκδικαζόμενες, κατά την τακτική διαδικασία σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στην ανωτέρω μείζονα σκέψη, ανακοπές των άρθρων 632 παρ. 1 ΚΠολΔ (κατ' άρθρο 632 παρ. 2 εδ. τελευταίο ΚΠολΔ) και 933 ΚΠολΔ (κατ' άρθρο 937 παρ. 3 ΚΠολΔ), όπως ίσχυαν πριν αντικατασταθούν με το άρθρο 1 άρθρο τέταρτο του Ν. 4335/2015, ενόψει του άρθρου 1 άρθρου ένατου παρ. 2 του Ν. 4335/2015, που ορίζει ότι οι διατάξεις για τα ένδικα μέσα και τις ειδικές διαδικασίες των άρθρων 591-654 εφαρμόζονται για τα κατατιθέμενα από την 01-01-2016 ένδικα μέσα και αγωγές, καθόσον η υπό κρίση ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού στις 21/05/2014, ενώ κατά το μέρος της, με το οποίο η ανακοπή βάλλει κατά της εκτέλεσης, η εκτελεστική διαδικασία άρχισε στις 30-04-2014, με την επίδοση της ανακοπτόμενης επιταγής προς πληρωμή κάτωθι αντιγράφου του πρώτου εκτελεστού απογράφου της ένδικης διαταγής πληρωμής στην ανακόπτουσα, ήτοι πριν την 01η-01-2016 (βλ. την υπ' αριθμ. 9790^Ε/30-04-2014 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Δημητρίου Ιωάν. Πίνη). Εξάλλου, οι ανακοπές των άρθρων 632 παρ. 1 και 933 ΚΠολΔ παραδεκτά σωρεύονται στο υπό κρίση δικόγραφο (άρθρα 218 παρ. 1 και 585 παρ. 1 ΚΠολΔ), διότι υπάγονται στο παρόν καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο Δικαστήριο (άρθρα 9, 10, 14 παρ. 2, 632 παρ. 1, 933 και 584 ΚΠολΔ) και εκδικάζονται με την ίδια διαδικασία, τακτική στην προκειμένη περίπτωση καθόσον η επίδικη απαίτηση απορρέει από σύμβαση πίστωσης και η ανακοπή κατατέθηκε πριν από την 01-01-2016, η δε σύγχρονη εκδίκασή τους δεν επιφέρει σύγχυση. Περαιτέρω, η φερόμενη προς εκδίκαση, κατ' άρθρο 632 παρ. 1 ΚΠολΔ, ανακοπή κατά της υπ' αριθμ. 12432/2014 διαταγής πληρωμής της Δικαστή του Δικαστηρίου αυτού ασκήθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα από την ανακόπτουσα, διότι, όπως προαναφέρθηκε, κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού στις 21-05-2014 και επιδόθηκε στην καθής αυθημερόν (σχ. η με αριθμό

έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Κωνσταντίνου Κοττικιά), δηλαδή εντός της οριζόμενης, κατ' άρθρο 632 παρ. 1 του ΚΠολΔ, 15νθήμερης προθεσμίας από την επίδοση της διαταγής πληρωμής στην ανακόπτουσα, στις 30-04-2014. Εξάλλου, η σωρευόμενη κατ' άρθρο 933 ΚΠολΔ ανακοπή κατά της από 08-04-2014 επιταγής προς πληρωμή ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, κατ' άρθρο 934 παρ. 1 περ. α' ΚΠολΔ, διότι κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού στις 21-05-2014 και επιδόθηκε στην καθ' ης αυθημερόν, όπως προεκτέθηκε, χωρίς να προκύπτει ότι, κατά το χρονικό αυτό σημείο, είχαν επακολουθήσει άλλες πράξεις εκτέλεσης. Ως εκ τούτου, οι ως άνω ανακοπές των άρθρων 632 παρ. 1 και 933 ΚΠολΔ πρέπει να ερευνηθούν περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων τους. Οι με το από 29-11-2019 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΓΑΚ 107274/29-11-2019 και ΕΑΚ 9923/2019 δικόγραφο, πρόσθετοι λόγοι ανακοπής κατατέθηκαν στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου στις 29-11-2019 και επιδόθηκαν στην καθ' ης στις 18-12-2019 (βλ. το προσαγόμενο από την καθής επικυρωμένο αντίγραφο των πρόσθετων λόγων με την επιστημείωση του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Κωνσταντίνου Κοττικιά), ήτοι ασκήθηκαν εντός της κατ' άρθρ. 585 παρ. 2 ΚΠολΔ, χωρίς να απαιτείται και να έχουν κατατεθεί εντός της προθεσμίας της ανακοπής (βλ. ΑΠ 1910/1999, ΕΛΛΔνη 42, 103). Αρμόδια, δε, και παραδεκτά εισάγονται στο Δικαστήριο αυτό (άρθρ. 632 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.), το οποίο, ήταν καθύλην αναρμόδιο κατά το χρόνο άσκησης της ένδικης ανακοπής, είναι όμως αρμόδιο καθύλην κατά το χρόνο συζήτησης αυτής (βλ. ΕφΘεσ 626/1997 Αρμ 1998.94, ΕφΑθ 2793/1977 Αρμ 1978.161). Ως εκ τούτου πρέπει να ερευνηθεί το παραδεκτό και το βάσιμο αυτών.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 623, 624 παρ. 1, 626, 28 παρ. 1 εδ. α', 632 παρ. 1 και 633 παρ. 1 ΚΠολΔ προκύπτει ότι μπορεί να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής για χρηματική απαίτηση, εφόσον η απαίτηση αυτή δεν εξαρτάται από αίρεση ή προθεσμία, όρο ή αντιπαροχή και αποδεικνύεται (η απαίτηση και το οφειλόμενο ποσό) με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο ή με συνδυασμό τέτοιων εγγράφων που επισυνάπτονται στην αίτηση. Εάν η απαίτηση ή το ποσό δεν αποδεικνύονται εγγράφως, ο δικαστής οφείλει, κατ' άρθρο 628 ΚΠολΔ, να μην εκδώσει διαταγή πληρωμής. Εάν δε, παρά την έλλειψη της διαδικαστικής αυτής προϋπόθεσης εκδοθεί διαταγή πληρωμής, αυτή ακυρώνεται ύστερα από ανακοπή του οφειλέτη κατά τα άρθρα 632 και 633 ΚΠολΔ. Η ακύρωση της διαταγής πληρωμής στην περίπτωση

αυτή απαγγέλλεται λόγω διαδικαστικού απαραδέκτου, ανεξάρτητα από την ύπαρξη δυνατότητας να αποδειχθεί η απαίτηση με άλλα αποδεικτικά μέσα (ΟΛΑΠ 10/1997, ΑΠ 1632/2013, ΑΠ 713/2012, ΑΠ 665/2006, 1378/2009, δημ. σε ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ [Μον] 2180/2018 αδημ.). Όταν με το λόγο της ανακοπής αμφισβητείται η ύπαρξη ή το ύψος της απαίτησης, ο λόγος αυτός έχει αρνητικό χαρακτήρα, αφού ο καθ' ου η ανακοπή, ο οποίος επέχει θέση ενάγοντος, έχει το υποκειμενικό βάρος, κατά το γενικό δικονομικό κανόνα του άρθρου 338 παρ. 1 ΚΠολΔ για την απόδειξη με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο, της ύπαρξης και του ποσού της απαίτησής του (ΑΠ 1861/2011 ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, ο ανακόπτων προκειμένου να ευδοκιμήσει η ανακοπή του δεν χρειάζεται να αποδείξει ούτε ότι η απαίτηση είναι ανεκκαθάριστη, ότι δηλαδή το ποσό της δεν είναι ορισμένο, αρκεί μόνο αμφισβητώντας την αρνητική αυτή προϋπόθεση στα πλαίσια της ανταποδεικτικής του ευχέρειας να δημιουργήσει αμφιβολία στο δικαστήριο σχετικά με τη συνδρομή της και περαιτέρω να μην επιτύχει ο καθού η ανακοπή να άρει τη σχετική αμφιβολία παρότι φέρει τον κίνδυνό της ως έχων το υποκειμενικό και αντικειμενικό βάρος απόδειξής της. Όσο δε αφορά απαίτηση τράπεζας, η οποία, κατά δικονομική συμφωνία των διαδίκων, αποδεικνύεται πλήρως από τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων, στην περίπτωση κατά την οποία ο Οφειλέτης, σε βάρος του οποίου έχει εκδοθεί βάσει των αποσπασμάτων διαταγή πληρωμής, επικαλεστεί με την ανακοπή του και αποδείξει ότι είναι άκυρος όρος της σύμβασης, δυνάμει της οποίας έχει επιβαρυνθεί η οφειλή του με επιπλέον χρηματικά ποσά πέραν του κεφαλαίου, όπως τόκους και έξοδα τα οποία έχουν ανατοκισθεί, κεφαλαιοποιηθεί και επανατοκισθεί, με συνέπεια να καθίσταται ανέφικτος ο διαχωρισμός και η αφαίρεσή τους από τη συνολική απαίτηση με απλούς μαθηματικούς υπολογισμούς και ως εκ τούτου να μην αποδεικνύεται το ακριβές ύψος της από τα προσκομιζόμενα για την έκδοση διαταγής πληρωμής αποσπάσματα, αμφισβητεί όχι μόνο τη συνδρομή της αρνητικής προϋπόθεσης που σχετίζεται με το ορισμένο ποσό της απαίτησης, το να μην είναι δηλαδή αυτή ανεκκαθάριστη, αλλά και της θετικής προϋπόθεσης της σχετικής με την έγγραφη απόδειξη του ακριβούς ύψους της. Η αντίθετη άποψη κατά την οποία ο ανακόπτων πρέπει όχι μόνο να επικαλεστεί το ανεκκαθάριστο της απαίτησης αλλά επιπλέον και να προσδιορίσει το ποσό κατά το οποίο είναι ανεκκαθάριστη η απαίτηση προκειμένου να είναι ορισμένος ο σχετικός λόγος ανακοπής, συνεπάγεται την ανεπίτρεπτη κεκαλυμμένη αντιστροφή του βάρους απόδειξης αφού κατ' αυτόν τον τρόπο μετατίθεται στον ανακόπτοντα η υποχρέωση του καθού η ανακοπή και αιτούντος την έκδοση διαταγής πληρωμής να επικαλεστεί

το ακριβές ύψος της απαίτησής του και να αποδείξει εγγράφως το βέβαιο και εκκαθαρισμένο αυτής (ΜονΠρωΤρικ 137/2003 ΕΠΙΣΚΕΜΠΔ 2003.269). Όμως ο φέρων το βάρος απόδειξης φέρει και το βάρος επίκλησης των αποδεικτέων και, ως εκ τούτου, σε περίπτωση που ο ανακόπτων αμφισβητήσει και κατά μείζονα λόγο, σε περίπτωση που αποδείξει το ανεκκαθάριστο της απαίτησης για την οποία εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής, ο καθ' ου είναι αυτός που θα πρέπει να επικαλεστεί και να αποδείξει μέχρι ποιου ύψους είναι εκκαθαρισμένη η απαίτησή του, εφόσον βέβαια αυτό είναι εφικτό από τα προσκομιζόμενα με την αίτησή του έγγραφα, άλλως η διαταγή πληρωμής είναι ακυρωτέα στο σύνολο της λόγω μη συνδρομής της εν λόγω αρνητικής δικονομικής προϋπόθεσης για την έκδοσή της. Επίσης η άποψη κατά την οποία είναι μεν ορισμένος ο λόγος της ανακοπής με τον οποίο αμφισβητείται το εκκαθαρισμένο της απαίτησης πλην, όμως, αν δεν επικαλείται ο ανακόπτων το ποσό κατά το οποίο είναι ανεκκαθάριστη θα πρέπει να διατάσσεται λογιστική πραγματογνωμοσύνη προς ανεύρεσή του προκειμένου να ακυρωθεί κατά το αντίστοιχο μέρος της η διαταγή πληρωμής και όχι εν όλω, οδηγεί σε καταστρατήγηση των διατάξεων των άρθρων 635 και 624 ΚΠολΔ, καθώς η ανάγκη διενέργειας λογιστικής πραγματογνωμοσύνης προϋποθέτει ότι δεν είναι ορισμένο το ποσό της απαίτησης για το οποίο έχει εκδοθεί η διαταγή πληρωμής και δεν αποδεικνύεται το ακριβές ύψος της από τα προσκομιζόμενα έγγραφα. Η διαπίστωση όμως των ανωτέρω οδηγεί για τους προαναφερόμενους λόγους στην ακύρωση της διαταγής πληρωμής και όχι στην έκδοση απόφασης περί διενέργειας λογιστικής πραγματογνωμοσύνης, η οποία ενδεχομένως να ήταν η προσήκουσα αν επιδιωκόταν η επιδίκαση της απαίτησης με αγωγή κατά την τακτική διαδικασία, στη δίκη, όμως, της ανακοπής όπου κρίνεται, μεταξύ άλλων, αν συνέτρεχαν οι δικονομικές προϋποθέσεις έγκυρης έκδοσης της διαταγής πληρωμής κατά το χρόνο υποβολής της αίτησης, είναι ανεπίτρεπτη η εκ των υστέρων αναδρομική αναπλήρωση της διαπιστούμενης έλλειψης των ως άνω προϋποθέσεων και δη με αποδεικτικό μέσο το οποίο δεν είναι πρόσφορο για την έκδοση διαταγής πληρωμής καθώς δεν είναι έγγραφο κατά την έννοια του άρθρου 623 ΚΠολΔ (βλ. ΜΠΛαμ 8/2018, ΜΠΛαμ 10/2017, ΜΠΘεσ 1989/2016, ΜΠΘεσ 10002/2016, ΜΠΘεσ 15912/2016, ΜΠΘεσ 7423/2015, ΜΠΚαβ 173/2015 Δημοσίευση ΝΟΜΟΣ).

Σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994, όπως ο νόμος αυτός ισχύει, οι γενικοί όροι συναλλαγών (ΓΟΚ), δηλαδή οι όροι που έχουν διατυπωθεί εκ των

προτέρων για απροσδιόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων, απαγορεύονται και είναι άκυροι αν έχουν ως αποτέλεσμα τη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών σε βάρος του καταναλωτή. Πρέπει δε, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, να παρουσιάζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή. Ο καταχρηστικός χαρακτήρας τέτοιου γενικού όρου κρίνεται αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σύμβαση, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψή της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης από την οποία εξαρτάται. Κατά την παρ. 7 του ίδιου άρθρου, καταχρηστικοί, ενδεικτικά, είναι οι ΓΟΣ, που, μεταξύ άλλων, (...), (ε) επιφυλάσσουν στον προμηθευτή το δικαίωμα μονομερούς λύσης ή τροποποίησης της σύμβασης χωρίς ορισμένο ειδικό και σπουδαίο λόγο, (...), (ια) χωρίς σπουδαίο λόγο αφήνουν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή, (...), (ιγ) αποκλείουν ή περιορίζουν υπέρμετρα την ευθύνη του προμηθευτή, (...), (κστ) επιτρέπουν στον προμηθευτή να απαιτήσει από τον καταναλωτή υπέρμετρες εγγυήσεις, (κζ) αναστρέφουν το βάρος απόδειξης σε βάρος του καταναλωτή ή περιορίζουν υπέρμετρα τα αποδεικτικά του μέσα, (...), (λ) επιβάλλουν στον καταναλωτή, σε περίπτωση μη εκπλήρωσης της παροχής του, υπέρμετρη οικονομική επιβάρυνση (ΟΛΑΠ 6/2006, ΑΠ 1219/2001, ΕφΛαμ [Μον] 28/2018 αδημ., ΕφΑθ 1877/2005 ΕλλΔνη 2009. 239). Οι ως άνω, αναφερόμενες ενδεικτικά, περιπτώσεις ΓΟΣ θεωρούνται από το νόμο άνευ ετέρου ως καταχρηστικές, χωρίς να χρειάζεται ως προς αυτούς και η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας της παρ. 6 του άρθρου 2 ν. 2251/1994. Κατά την έννοια των πιο πάνω διατάξεων, οι οποίες ως προς τον έλεγχο των ΓΟΣ αποτελούν εξειδίκευση του γενικού κανόνα του άρθρου 281 ΑΚ με τα αναφερόμενα σ' αυτές κριτήρια, για την κρίση της ακυρότητας ή μη ως καταχρηστικών των όρων αυτών λαμβάνεται υπόψη κατά κύριο λόγο το συμφέρον του καταναλωτή, με συνεκτίμηση, όμως, της φύσης των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σχετική σύμβαση, καθώς του σκοπού της, πάντοτε δε στο πλαίσιο επίτευξης σχετικής ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων μερών. Ως μέτρο ελέγχου της διατάραξης της ισορροπίας αυτής χρησιμεύει κάθε φορά το ενδοτικό δίκαιο που ισχύει για τη συγκεκριμένη σύμβαση. Τα συμφέροντα, η διατάραξη της ισορροπίας των οποίων σε βάρος του καταναλωτή μπορεί να χαρακτηρίσει έναν γενικό όρο άκυρο, ως καταχρηστικό, πρέπει να είναι ουσιώδη, η διατάραξη δε αυτή πρέπει να είναι

ιδιαίτερα σημαντική σύμφωνα με τις αρχές της καλής πίστης. Προς τούτο λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα των συμβαλλόμενων στη συγκεκριμένη σύμβαση μερών και εξετάζεται ποιο είναι το συμφέρον του προμηθευτή για διατήρηση του όρου που ελέγχεται και ποιο είναι εκείνο του καταναλωτή για κατάργησή του. Δηλαδή, ερευνάται ποιες συνέπειες θα έχει η διατήρηση ή κατάργηση του όρου για κάθε πλευρά, πως θα μπορούσε κάθε μέρος να εμποδίσει την επέλευση του κινδύνου που θέλει να αποτρέψει ο συγκεκριμένος γενικός όρος και πως μπορεί κάθε μέρος να προστατευθεί από τις συνέπειες της επέλευσης του κινδύνου με δικές του ενέργειες. Οι ΓΟΣ, τέλος, πρέπει, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, να παρουσιάζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή (ΕφΛαμ [Μον] 28/2018 αδημ., ΕφΘεσ 473/2017, ΕφΠειρ 627/2014 ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 1034/2013 ΕΕμπΔ 2014. 573, ΕφΑθ 1558/2007 ΕΛΛΔνη 48.902). Περαιτέρω, στην παρ. 3 του άρθρου 1 ν. 128/1975 ορίζεται ότι «επιβάλλεται από το έτος 1976 εισφορά, βαρύνουσα τα πάσης φύσεως εν Ελλάδι λειτουργούντα πιστωτικά ιδρύματα, περιλαμβανομένης και της Τράπεζας της Ελλάδος, υπέρ του εν τη παραγράφω 1 του παρόντος λογαριασμού, ανερχόμενη εις ποσοστόν ένα (1) τοις χιλίοις ετησίως επί του μόνου ετησίου ύψους των εντός εκάστου ημερολογιακού έτους υπολοίπων των χορηγουμένων υπ' αυτών πάσης φύσεως δανείων ή πιστώσεων, περιλαμβανομένων των πιστώσεων προς τράπεζας, ως και προς το Δημόσιον, πλην των εντόκων γραμματίων. Η εισφορά αυτή οφείλεται πέραν των δυνάμει της από 19 Μαρτίου 1962 μεταξύ των Τραπεζών συμβάσεως ως αυτή ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως, συμφωνηθεισών εισφορών». Στην παρ. 1 του ίδιου άρθρου, εξάλλου, προβλέπεται άνοιγμα κοινού λογαριασμού στην Τράπεζα της Ελλάδος, για επιστροφή διαφορών τόκων σε εξαγωγικές επιχειρήσεις. Στην ίδια παράγραφο αναφέρεται ακόμη ότι ο λογαριασμός αυτός δημιουργήθηκε με σύμβαση μεταξύ των τραπεζών στις 19.3.1962 και, αργότερα, στις 30.1.1969, εγκρίθηκε δε με τις αποφάσεις 1265/1962 και 1520/1969, αντίστοιχα, της Νομισματικής Επιτροπής, οι οποίες εγκρίθηκαν από το Υπουργικό Συμβούλιο. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η εν λόγω εισφορά αποτελεί προσαύξηση συμβατικής μεταξύ των τραπεζών υποχρέωσης λόγω των προαναφερομένων συμβάσεων που κατάρτισαν στις 19.3.1962 και 30.1.1969. Πέραν τούτου, στην παρ. 2 του άρθρου 22 ν. 2515/1997, που ρυθμίζει την ίδια εισφορά στις περιπτώσεις των δανείων που χορηγούνται από πιστωτικά ιδρύματα του εξωτερικού, ορίζεται ότι «η εισφορά αυτή (ν. 128/1975) επιβάλλεται

και επί των δανείων σε δραχμές και συνάλλαγμα και των ισοδυνάμου αποτελέσματος συμβάσεων από πιστωτικά ιδρύματα του εξωτερικού προς φυσικά ή νομικά πρόσωπα που είναι υπόχρεα προς υποβολή φορολογικής δήλωσης. Στην περίπτωση αυτή υπόχρεος προς απόδοση της εισφοράς είναι ο δανειοδοτούμενος». Ο διαχωρισμός του νόμου είναι εύλογος στην περίπτωση αυτή, διότι τα πιστωτικά ιδρύματα του εξωτερικού δεν δεσμεύονται από τις προαναφερόμενες συμβάσεις μεταξύ των τραπεζών, που αποτέλεσαν τη βάση της ρύθμισης. Ενόψει των ανωτέρω, κατά την άποψη που υιοθετεί ως ορθότερη το Δικαστήριο (βλ. και Σπ. Ψυχομάνη, «Τραπεζικό Δίκαιο - Δίκαιο Τραπεζικών συμβάσεων», παρ. 614, 620, 622, σ. 254, 257 - 258, ΕφΛαμ [Μον] 28/2018 ο.π.) η εισφορά του ν. 128/1975 αποτελεί δημοσιονομικό βάρος που βαρύνει τα κάθε είδους πιστωτικά ιδρύματα που λειτουργούν στην Ελλάδα, έναντι των πιστώσεων που παρέχουν στο κοινωνικό σύνολο, και έτσι το βάρος τούτο δεν είναι δυνατό να μετατεθεί τυπικά στους δανειολήπτες πελάτες αυτών, καθώς μόνο τυπικός νόμος και όχι σύμβαση είναι δυνατό να επιβάλλει φόρο ή άλλο οικονομικό βάρος σε πολίτες (άρθρο 75 του Σ) και, ως εκ τούτου, η κατά κυριολεξία μετάθεση του φόρου θα αποτελούσε καταστρατήγηση του νόμου, που προέβλεπε για συγκεκριμένο λόγο την εισφορά. Βέβαια, υποστηρίζεται ότι είναι δυνατή η ανάληψη με σύμβαση εκ μέρους τρίτου προσώπου της σχετικής υποχρέωσης του πιστωτικού ιδρύματος (ΑΚ 361, 471 επ.), όμως δεν πρόκειται για αναδοχή χρέους στην περίπτωση αυτή, αφού απαιτείται σύμβαση μεταξύ του δανειστή (Τράπεζας της Ελλάδος) και του τρίτου (δανειολήπτη), αλλά μόνο για απλή υπόσχεση ελευθέρωσης (ΑΚ 478). Η σύμβαση όμως αυτή είναι αιτιώδης, σε αντίθεση με τη σωρευτική ή την στερητική αναδοχή χρέους (Κρητικός σε ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, άρθρ. 478, αριθ. 2), και σε κάθε περίπτωση υπόκειται σε έλεγχο μέσω των γενικών ρητρών του ΑΚ και ιδίως των άρθρων 174 και 281 αυτού (Σταθόπουλος σε ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, άρθρ. 361, αρ. 15). Έτσι, στην περίπτωση της εισφοράς του ν. 128/1975, γενομένης δεκτής της δυνατότητας ανάληψης της υποχρέωσης με συμφωνία, η συμφωνία ελευθέρωσης είναι άκυρη, αν δεν γίνεται αναφορά στη σχετική σύμβαση της αιτίας απαλλαγής της τράπεζας ως προς τη συγκεκριμένη παροχή (βλ. Παπαντωνίου, Γενικές Αρχές, 1983, σ. 280, ΜΕΦΑγ 73/2020, ΜΕΦΔωδ 10/2020 ΝΟΜΟΣ, ΜΕΦΛαμ 28/2018 αδημ., ΕφΛαμ 124/2007 ΝΟΜ, και, με άλλη αιτιολογία ως προς τη θεμελίωση του παρανόμου, ΕφΑθ 1431/2004 ΕΕμπΔ 2004. 591, ΕφΑθ 5253/2003 ΕΕμπΔ 2003. 643). Σε κάθε δε περίπτωση, ο όρος δανειακής σύμβασης που προβλέπει την μετακύλιση του βάρους

της εισφοράς του ν. 128/1975 στον δανειολήπτη, προσκρούει στην απορρέουσα από το άρθρο 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994 αρχή της διαφάνειας, που απαιτείται να υπάρχει στη σχέση των συμβαλλόμενων μερών, αν με αυτόν δεν προσδιορίζεται κατά τρόπο σαφή και ορισμένο η παροχή του τελευταίου (δανειολήπτη) και ιδίως η αιτία της, πράγμα που συμβαίνει ιδίως όταν επιβάλλεται χωρίς προηγούμενη επαρκή ενημέρωση ή κατά τρόπο συγκαλυμμένο (ΑΠ 430/2005, ΕφΘεσ 492/2010 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 1558/2007 ΝΟΜΟΣ), με συνέπεια να καθίσταται ο όρος αυτός καταχρηστικός ως αδιαφανής και, επομένως, άκυρος.

Από τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 6 ν. 1038/1980 «περί αγοράς και πωλήσεως συναλλάγματος και ξένων τραπεζικών γραμματίων» προκύπτει ότι η Νομισματική Επιτροπή με αποφάσεις της μπορεί να επιτρέπει τον εκτοκισμό των οφειλόμενων τόκων στα πιστωτικά ιδρύματα που λειτουργούν στην Ελλάδα, χωρίς οποιοδήποτε χρονικό ή άλλο περιορισμό. Με βάση τη νομοθετική αυτή εξουσιοδότηση εκδόθηκε η με αριθ. 289/30.10.1980 απόφαση της Νομισματικής Επιτροπής, που δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης και έχει ισχύ νόμου (άρθρο 8 ν. 1083/1980), με την οποία ορίστηκε ότι «ο εκτοκισμός των οφειλομένων εις τας τράπεζας και τους λοιπούς πιστωτικούς οργανισμούς εν καθυστερήσει τόκων, δύναται να γίνεται από της πρώτης ημέρας καθυστέρησης άνευ οιοδήποτε χρονικού ή άλλου περιορισμού», ενώ στο εδάφιο β' της αυτής απόφασης αναφέρεται ότι ο λόγος έκδοσής της είναι η αναγκαιότητα του εκτοκισμού των καθυστερούμενων τόκων αμέσως μόλις καταστούν απαιτητοί για την κάλυψη του αντίστοιχου εκτοκισμού των τόκων που οφείλουν οι τράπεζες στους καταθέτες τους και τους λοιπούς δανειστές τους. Με την ως άνω διάταξη θεσπίστηκε εξαίρεση για τις τραπεζικές συναλλαγές ως προς τους περιορισμούς που τίθενται από τις διατάξεις των άρθρων 296 ΑΚ και 110 παρ. 2 ΕισΝΑΚ. Κατά την έννοια δε της ως άνω απόφασης της Νομισματικής Επιτροπής, ο κατ' εξαίρεση από τους περιορισμούς του ανατοκισμού «εκτοκισμός των εν καθυστερήσει τόκων» επιτρέπεται μόνο με την προϋπόθεση ότι τούτο έχει συμφωνηθεί από τα μέρη, εφόσον δηλαδή ο οφειλέτης έχει αποδεχθεί με την πιστωτική σύμβαση τον δυσμενή γι' αυτόν όρο για τον κατά τον παραπάνω τρόπο ανατοκισμό των καθυστερούμενων τόκων (ΟΛΑΠ 89/1998 ΔΕΕ 1998. 177). Το νομοθετικό αυτό καθεστώς έπαυσε πλέον να ισχύει για τις νέες (μετά την θέση σε ισχύ του νόμου) τραπεζικές συμβάσεις, κατά το άρθρο 12 ν. 2601/1998. Σύμφωνα με την εξαίρεση αυτή, που θεσπίστηκε με την κυρωθείσα με νόμο ως άνω

απόφαση της Νομισματικής Επιτροπής, παρεχόταν στις τράπεζες και τα πιστωτικά ιδρύματα η ευχέρεια, στο πλαίσιο του επιτρεπτού κανόνα δικαίου που έθετε η διάταξη, να εκτοκίζουν, δηλαδή, να υπολογίζουν λογιστικά τόκους επί καθυστερούμενων τόκων από την πρώτη ημέρα της καθυστέρησής τους (για την έννοια του εκτοκισμού ΑΠ 1355/1998 ΕλλΔνη 1999. 287). Επίσης, ο κατ' εφαρμογή των παραπάνω διατάξεων του άρθρου 8 περ. 6 ν. 1083/1980 και της απόφασης 289/1980 την Νομισματικής Επιτροπής ιδιαίτερος τρόπος ανατοκισμού των απαιτήσεων των τραπεζών εξακολουθεί να διέπει αυτές και μετά τον εξοπλισμό τους με δικαστική απόφαση ή άλλο εκτελεστό τίτλο, καθόσον και μετά τούτο οι οφειλόμενοι για την κύρια απαίτηση τόκοι εξακολουθούν να έχουν τον χαρακτήρα «οφειλόμενων σε πιστωτικά ιδρύματα τόκων», όπως ορίζεται στις εν λόγω διατάξεις (ΑΠ 1782/2002 ΕλλΔνη 2002. 1430). Επομένως, με βάση τις ρητές αυτές διατάξεις του προϊσχύσαντος και του υφιστάμενου νομοθετικού καθεστώτος, του άρθρου 12 του ν. 2601/1998 ερμηνευόμενου και υπό το φως των μεταγενεστέρων ρυθμίσεων των άρθρων 30 του ν. 2789/2000, 42 του ν. 2912/2001 και 39 του ν. 3259/2001, οι τράπεζες δικαιούνται να υπολογίζουν λογιστικά τόκους επί καθυστερούμενων τόκων από την πρώτη ημέρα καθυστέρησης (ανατοκισμός), όχι όμως και τόκους επί των διαφόρων προβλεπόμενων εισφορών, τυχόν δε αντίθετη συμφωνία ελέγχεται ως άκυρη κατά τη διάταξη του άρθρου 174 ΑΚ (σχετ. ΑΠ 1356/2012, ΕφΑθ 498/2019 αδημ., ΕφΠειρ 711/2011 ΝΟΜΟΣ ΕφΠειρ 5/2011 αδημ., ΕφΛαμ 124/2007 ΝΟΜΟΣ, σύμφωνα με την οποία ο προβαλλόμενος λόγος ανακοπής δεν πλήττει το λογιστικό υπόλοιπο της επιδικασθείσας απαίτησης, αλλά πρωτίστως το κύρος του σχετικού συμβατικού όρου, η εφαρμογή του οποίου οδήγησε στην παράνομη επαύξηση της οφειλής του ανακόπτοντος).

Στην προκείμενη περίπτωση με τον τρίτο κύριο λόγο ανακοπής σε συνδυασμό με τον δεύτερο των πρόσθετων λόγων ανακοπής, όπως το περιεχόμενο αυτών εκτιμάται από το Δικαστήριο, η ανακόπτουσα ζητεί την ακύρωση της ανακοπτόμενης με αριθμό διαταγής πληρωμής και της συμπροσβαλλόμενης από 08-04-2014 επιταγής, ισχυριζόμενοι ότι η απαίτηση της καθής, για την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη ως άνω διαταγή πληρωμής, είναι μη βέβαιη, μη εκκαθαρισμένη και δεν αποδεικνύεται εγγράφως, αφού αυτή ενσωματώνει παράνομες χρεώσεις λόγω παράνομης μετακύλισης από την πιστοδότρια τράπεζα στην ανακόπτουσα του κόστους της εισφοράς του Ν. 128/1975, βάσει σχετικού παράνομου όρου των ενδίκων συμβάσεων και των πρόσθετων

πράξεων αυτής, στις δε χρεώσεις αυτές προστέθηκαν παράνομα τόκοι, οι οποίοι, δοθέντος το κόστος της εισφοράς ενσωματώθηκε στο επιτόκιο ως μέρος αυτού, ανατοκίστηκαν περιοδικά ομοίως παράνομα, επιβαρύνοντας τον ίδιο υπέρμετρα. Η δε ακυρότητα των επιμέρους ποσών επηρεάζει την απόδειξη με έγγραφα, αλλά και το εκκαθαρισμένο του συνόλου της απαίτησης, αφού στο απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων που προσκομίστηκαν από την καθής δεν είναι δυνατός ο διαχωρισμός των επιμέρους ποσών, αφενός λόγω του είδους της εγγραφής και αφετέρου λόγω της ενσωμάτωσης στο λογαριασμό των ποσών της εισφοράς στα ποσά των τόκων με παραπέρα συνέπεια την αδυναμία προσδιορισμού του πραγματικού ποσού της οφειλής και αντίστοιχα της όλης απαίτησης της εν λόγω τράπεζας. Οι ανωτέρω λόγοι, όπως προβάλλονται, είναι νόμιμοι, στηριζόμενοι στις διατάξεις που αναφέρονται στις νομικές σκέψεις που προηγήθηκαν και επομένως πρέπει να ερευνηθούν περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητα αυτών.

Από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, που νόμιμα προσάγουν και επικαλούνται οι διάδικοι, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για κάποια από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη σημείωση κατωτέρω, χωρίς πάντως να παραλείπεται κανένα κατά την εκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης και σχετικά με τους πραγματικούς ισχυρισμούς των διαδίκων που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης (βλ. ΑΠ 1068/2002 ΑρχΝ 2004.70, ΑΠ 1628/2003 ΕλλΔνη 2004.723), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Μεταξύ της (μη διαδίκου στην παρούσα δίκη) /

ως δανειολήπτριας, με την εγγύηση της ανακόπτουσας και της καθής η ανακοπή τραπεζικής εταιρείας ως δανείστριας, καταρτίστηκε η με αριθμό

αρχική σύμβαση δανείου για κατοικία, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την από 28-07-2009 σύμβαση στεγαστικού δανείου σε συνδυασμό με την από 28-07-2009 πρόσθετη πράξη, η οποία αποτελεί ενιαίο σύνολο, με τις οποίες η καθής χορήγησε στην προαναφερθείσα δανειολήπτρια στεγαστικό δάνειο τοκοχρεωλυτικό ποσού 70.000,00€. Το χορηγηθέν δάνειο συμφωνήθηκε εξοφλητέο κατά το σύστημα των τοκοχρεωλυτικών δόσεων και για τον υπολογισμό των δόσεων αποπληρωμής του, συμφωνήθηκε ότι θα εφαρμόζεται επιτόκιο καθοριζόμενο σε ποσοστό (1%) μεγαλύτερο από το εκάστοτε ισχύον κάθε 1^η Ιανουαρίου και 1^η Ιουλίου επιτόκιο των ετήσιων εντόκων γραμματίων του Δημοσίου, πλέον της εισφοράς του Ν. 128/75, εντός προθεσμίας τριάντα (30) ετών, με την καταβολή (360) συνεχών μηνιαίων

τοκοχρεωλυτικών δόσεων (άρθρ. 2, 4 και 5 της ένδικης δανειακής). Για την εξυπηρέτηση της ανωτέρω σύμβασης τηρήθηκε ο με αριθμό λογαριασμός, σύμφωνα δε με τον υπ' αριθμό 17 όρο της ένδικης δανειακής σύμβασης, απόσπασμα από τα εμπορικά βιβλία του ως άνω λογαριασμού παρακολούθησης της σύμβασης, αποτελεί πλήρη απόδειξη της απαίτησης της καθής τραπεζικής εταιρείας έναντι της ανακόπτουσας. Εξαιτίας της αδυναμίας της δανειολήπτριας και της ανακόπτουσας να εξυπηρετήσουν τον ανωτέρω δανειακό λογαριασμό, η καθής κοινοποίησε στην ανακόπτουσα, στις 15-01-2014, την από 17-12-2012 εξώδικη δήλωση, με την οποία κατήγγειλε τις ανωτέρω δανειακές συμβάσεις και την καλούσε να της καταβάλει, αλληλεγγύως και σε ολόκληρο με την ως άνω δανειολήπτρια, το συνολικό υπόλοιπο του λογαριασμού, ανερχόμενο κατά την ημερομηνία σύνταξης της ανωτέρω καταγγελίας, στο ποσό των 62.467,71€ (βλ. την υπ' αριθμ.

έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών Δημητρίου Ιωάν. Πίνη). Ακολούθως, η καθής η υπό κρίση ανακοπή Τραπεζική Εταιρεία, σύμφωνα με τους όρους των ανωτέρω δανειακών συμβάσεων υπέβαλε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών την από 30/01/2014 αίτησή της προς έκδοση διαταγής πληρωμής, επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη με αριθμό διαταγή πληρωμής της Δικαστή του ανωτέρω Δικαστηρίου. Την 30-04-2014 η καθ'ής επέδωσε στην ανακόπτουσα ακριβές αντίγραφο κάτω από το πρώτο εκτελεστό απόγραφο της ως άνω διαταγής πληρωμής, με την κάτω από αυτό από 08-04-2014 επιταγή, με την οποία η νυν ανακόπτουσα επιτάχθηκε να καταβάλει, αλληλεγγύως και σε ολόκληρο με την δανειολήπτρια Ανδριανή Κουτσούνα, το συνολικό ποσό των 67.763,51€, πλέον τόκων και εξόδων, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στην εν λόγω επιταγή. Από την επισκόπηση της ανωτέρω σύμβασης, σε συνδυασμό με τα υπόλοιπα έγγραφα (αντίγραφα κίνησης λογαριασμού) προκύπτει ότι στην εν λόγω σύμβαση περιέχεται η επιβάρυνση της ανακόπτουσας με την εισφορά του ν. 128/1975, γεγονός που δεν αμφισβητείται από την καθής. Πέραν της ευθείας αντίθεσης στο νόμο ως προς την επιβολή της εισφοράς, από το κείμενο της ένδικης σύμβασης δεν προκύπτει αιτία επίδοσης, κατά τα αναφερόμενα στις νομικές σκέψεις που προηγήθηκαν και καμία αιτιολογία ως προς τη μετακύλιση της εισφοράς και περαιτέρω του ανατοκισμού αυτής, καθώς στα πιστωτικά ιδρύματα επιτρέπεται ο εκτοκισμός τόκων και όχι φόρων, εισφορών ή άλλων προμηθειών. Περαιτέρω, από τα αποσπάσματα των εμπορικών βιβλίων, που τέθηκαν υπόψη της Δικαστή για την απόδειξη της απαιτήσεως από την ανωτέρω

αναφερόμενη δανειακή σύμβαση και τα λοιπά έγγραφα προκύπτει ότι η ως άνω τράπεζα κεφαλαιοποιούσε την εισφορά του ν. 128/1975 κάθε φορά που χρέωνε τόκους πάσης φύσεως και ανατόκιζε τα ποσά της, αφού στο κάθε φορά προκύπτον υπόλοιπο κεφάλαιο υπολόγιζε τόκους (εκτοκισμός) περιέχοντες και ποσά εισφοράς του ν. 128/1975, στο νέο δε προκύπτον εκάστοτε κεφάλαιο υπολόγιζε νέους τόκους περιέχοντες και εισφορά (εκτοκισμός και ανατοκισμός της εισφοράς). Ο παράνομος αυτός εκτοκισμός και ανατοκισμός των ποσών της εισφοράς γίνεται με την ενσωμάτωση της στο επιτόκιο υπολογισμού των πάσης φύσεως τόκων και προκύπτει ευθέως τόσο από το αντίγραφο εκάστου λογαριασμού αλλά και από τους ως άνω όρους των συμβάσεων. Εξάλλου, τα παραπάνω πραγματικά περιστατικά (ήτοι ως προς την μετακύλιση, εκτοκισμό και ανατοκισμό της εισφοράς) δεν αμφισβητεί ούτε η καθής. Επομένως, ως προς το ποσό της απαίτησης των 62.467,71€, για το οποίο εκδόθηκε η διαταγή πληρωμής και εντεύθεν ως προς το συνολικό ποσό των 67.763,51€ της συμπροσβαλλόμενης από 08-04-2014 επιταγής, δεν προκύπτει το σύνολο της οφειλής, λόγω της ακυρότητας των συμπεριλαμβανομένων στο λογαριασμό της επίδικης συμβάσεως, ποσών της εισφοράς του νόμου 128/1975 και του ανατοκισμού αυτών. Η ακυρότητα των επιμέρους ποσών επηρεάζει την αποδεικτικότητα με έγγραφα, αλλά και το εκκαθαρισμένο του συνόλου της απαιτήσεως, αφού στα προσκομιζόμενα αντίγραφα κινήσεως λογαριασμού δεν είναι δυνατός ο διαχωρισμός των επιμέρους ποσών, αφενός λόγω του είδους της εγγραφής, αφετέρου λόγω της ενσωμάτωσης στον λογαριασμό των ποσών της εισφοράς στα ποσά των τόκων, με παραπέρα συνέπεια την αδυναμία προσδιορισμού του πραγματικού ποσού της οφειλής και αντίστοιχα της απαίτησης της καθής τράπεζας. Εξάλλου είναι ανέφικτο να προκύψει με απλούς μαθηματικούς υπολογισμούς, σε ποιο ποσό ανέρχονται οι παράνομες χρεώσεις εκάστου λογαριασμού, ήτοι τα ποσά που χρεώθηκαν λόγω του παράνομου ανατοκισμού της εισφοράς του Ν. 128/75, με τις οποίες χρεώσεις επιβαρύνθηκε η ένδικη απαίτηση, διότι, λόγω της πολυπλοκότητας των αριθμητικών και λογιστικών πράξεων, απαιτούνται ειδικές γνώσεις της οικονομικής λογιστικής επιστήμης. Συνεπώς, ο περιλαμβανόμενος στον ως άνω πρόσθετο λόγο ανακοπής κατά της διαταγής πληρωμής ισχυρισμός της ανακόπτουσας ότι η απαίτηση της καθής για την οποία εκδόθηκε η ανακοπτόμενη διαταγή πληρωμής, είναι μη βέβαιη, μη εκκαθαρισμένη και δεν αποδεικνύεται εγγράφως, αφού στις χρεώσεις αυτές προστέθηκαν παράνομα τόκοι της εισφοράς του

Ν. 128/1975, βάσει σχετικού παράνομου όρου της επίδικης σύμβασης, πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος και από ουσιαστική άποψη και να ακυρωθεί η με αριθμό 12432/2014 διαταγή πληρωμής της Δικαστή αυτού του Δικαστηρίου και εντεύθεν να ακυρωθεί η στηριζόμενη στην ως άνω διαταγή πληρωμής και συμπροσβαλλόμενη από 08-04-2014 επιταγή προς πληρωμή, παρέλκει δε η έρευνα των υπολοίπων λόγων (Εφαθ 1294/2009 δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Τέλος, τα δικαστικά έξοδα της ανακόπτουσας πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της καθ'ής, λόγω της ήττας της, κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα στο διατακτικό της παρούσας (άρθρ. 176, 191 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ κατά αντιμωλία των διαδίκων: α) την από 21-05-2014 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΓΑΚ 60353/21-05-2014 και ΑΚΔ 8507/2014 ανακοπή και β) τους πρόσθετους λόγους ανακοπής της ανακόπτουσας, που ασκήθηκαν με το 29-11-2019 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΓΑΚ 107274/29-11-2019 και ΕΑΚ 9923/2019 δικόγραφο πρόσθετων λόγων

ΔΕΧΕΤΑΙ την ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθ. _____ διαταγή πληρωμής της Δικαστή αυτού του Δικαστηρίου και την κάτω από το αντίγραφο από το πρώτο εκτελεστό απόγραφο αυτής και συμπροσβαλλόμενη από 08-04-2014 επιταγή προς πληρωμή.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την καθ'ής στην καταβολή των δικαστικών εξόδων της ανακόπτουσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων τριακοσίων εξήντα (1.360,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Αθήνα στις 10-3-2022.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

